

Spiekerskorner

Een videoproduktie maken met leerlingen

Op de videoband bij dit dossier staat een korte produktie (10 minuten) met als titel 'Welke plaats heeft de school in hun leven?' Deze beschrijving geeft in grote lijnen weer hoe de produktie tot stand is gekomen.

Sinds twee jaar kregen zesdejaars na Pasen de opdracht een scenario te schrijven over gelijk welk thema en in gelijk welke vorm. De voorwaarden waren wel dat zij het zelf moesten kunnen uitvoeren, dat elke deelnemer in beeld zou komen en dat zij zouden streven naar mooie beelden. Voor het schrijven van zo'n scenario voorzagen we gemiddeld vijf lestijden. De week daarop maakten we opnamen. De organisatie was zo dat we vier lestijden (drie uur Nederlands en een uur Nederlandse expressie) per klas uittrokken om alle materiaal te registreren.

De opname-apparatuur ontleenden we aan het Limburgs Centrum voor Moderne Leermiddelen (LCML). De camera werd gehanteerd door een lid van het administratief personeel. Ikzelf hield de algemene supervisie, zowel over dit opnamegebeuren, als over de leerlingen die niet bij de actie betrokken waren. Achteraf werkte ik gemiddeld twee dagen in het LCML aan de montage van het materiaal. Ik leerde terwijl ik het deed: muziek op een beeld zetten, teksten inspreken, beelden uitkiezen en in een bepaalde volgorde zetten. De resultaten waren duidelijk amateuristisch. Toch was de hele activiteit leerrijk en bevestigend voor alle participanten.

Dit jaar (maart 1990) schreef het LCML een videowedstrijd uit. Als je niets te verliezen hebt, kan je toch meedoen. Om onze produktie meer kans te geven, vroegen we medewerking van een ex-leerling van onze school. Jan Houben heeft de opnamen en de montage op zich genomen. Ik heb toen wel degelijk geleerd dat het precies de montage is die gefilmd materiaal tot een bekijkswaardig produkt maakt. Het bestek van deze bladzijde laat niet toe op het hele proces in te gaan. Het is mogelijk en wenselijk om naderhand op deze technische en artistieke aspecten verder te werken.

Belangrijk is het nog even terug te keren naar de lessen Nederlandse expressie en de leerlingen. Gedurende het schooljaar hadden we aan zelfconceptvorming gedaan. De leerlingen kregen als opdracht over zichzelf te vertellen. Hun verhaal

moest in ik-vorm gesteld zijn. Een bijkomende opdracht was dat zij een handeling moesten uitvoeren. Die diende om in hun verhaal natuurlijke pauzes te laten ontstaan, waardoor het spreken voor het publiek rustiger werd. Zo bracht een meisje haar karatepak mee. Terwijl ze vertelde over zichzelf, haar relatie met de klas en haar geliefde karatesport, herstelde ze met naald en draad de blauwe gordel van het karatepak.

Vanuit deze rijke oogst vroegen we naar kandidaten voor de opnamen die doorgingen buiten de schooltijd. Er zijn negen mensen komen opdagen.

Tijdens de opnamen zelf stelden we een verrassingsvraag: 'Welke plaats heeft de school in uw leven?'. De reacties die u te zien krijgt, zijn dan ook spontaan van aard en **hebben zeker niet de bedoeling een beeld van de school op te hangen.**

Het hele concept vertrekt vanuit de vraag: wat houdt iemand van achttien momenteel bezig?

Zelf vind ik dat het effect universeel is. Wat de kijker ziet en hoort, overstijgt de uitspraken van deze concrete leerlingen. Wellicht representeren zij heel wat leerlingen van die leeftijd. De teneur die er uit naar voren komt, lijkt mij: het is tijd voor ons om eens iets anders mee te maken. De school is voor ons te eng geworden. Dat is een. De andere kant toont de dromen over wat komen moet: rijk worden is een veel gehoorde cliché, onzekerheid is het andere aspect.

Ik wil nogmaals benadrukken dat de realisator deze productie in grote mate gemaakt heeft tot wat ze is. De leerlingen zelf vinden het heerlijk om dit resultaat te zien. Bovendien weten we nu dat we tot de prijswinnaars behoren.

Ik kan deze activiteit warm aanbevelen.

*Jenny Van Hoey
Mollenveldwijk 30
3280 Zichem*